

ASTRID LINDGREN
Dalagatan 46
113 24 Stockholm

Stockholm den 25 september 1992

Kära Peter,
jag måste tacka för dom underbara rosorna som du skickade mej. Jag förstår att du har haft en pressande tid med denna kampanj. Det är mycket med bibliotekskampanjen. Jag fick i uppdrag att jag skulle skicka ett telegram till kommunalnämndens ordförande i Växjö och försöka stoppa nedläggning av barnbiblioteket i stan, och lydig som jag är (det har du väl märkt.) så skickade jag ett telegram som var så mångordigt att det kostade mej 250:- (men allt för barnbiblioteken.) Jag telegraferade, som du kanske redan vet att "lägg ner domkyrkan, lägg ner residenset, lägg ner universitetet men låt bli barnbiblioteket". Ett par dagar senare när jag var på min dagliga promenad i Vasaparken så kom eleverna i Adolf Fredriks musikskola störtande och omringade mej, och jag sa åt dom "Jaha, men då får ni sjunga för mej" och det gjorde dom snällt, vackert och mångstämmigt. Jag observerade att det stod en gentleman i skjortärmarna (för det var en varm dag) och lyssnade till sången. Och efteråt kom han fram till mej och sa:"Jaså, du vill lägga ner residenset". Det var Sten Wickbom, landshövdingen, i vars vackra hem jag varit ett par gånger. Men nog var det ett underligt sammanträffande att han skulle dyka upp så nära min aktion för barnbiblioteket. Enligt vad jag hört får just det barnbiblioteket vara kvar.
Tack än en gång för mycket vackra rosor, som fortfarande står här och gläder mej.

Med varm hälsning

Astrid